

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: N. T. T.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 62 Az 100/2004 - 17 ze dne 28. 2. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2004, č. j. OAM - 2988/VL - 20 - 05 - 2004, kterým byla jako zjevně nedůvodná zamítnuta jeho žádost o azyl, a to podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu (zákon č. 325/1999 Sb.).

V kasační stížnosti namítá, že azyl mu měl být udělen především z důvodů humanitárních podle § 14 zákona o azylu, neboť v zemi jeho původu nejsou dodržována lidská práva, existuje bída, v jeho případě jsou dány okolnosti hodné zvláštního zřetele. Stěžovatel zastává jiné politické názory, než které všeobecně panují, a následkem toho je na něho pohlíženo jinak, než na ty, kteří se zřízením sympatizují. Ve Vietnamu jsou porušována lidská práva, a proto jsou splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12

písm. a) zákona o azylu. Žádá zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že pobyt žadatele nelze upravovat za podmínek upravených v zákoně o azylu, stěžovatel měl využít institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.

Ze správního spisu plyne, že stěžovatel se na území České republiky pohybuje od roku 1998, podnikal zde s textilem, poté, co neměl legalizován pobyt, mu bylo uděleno správní vyhoštění (v roce 2004), o azyl požádal 12. 10. 2004; jako důvody uvedl, že do České republiky přijel jako turista, chce zde zůstat, chtěl by zde pracovat a jde mu o legalizaci pobytu. Žalovaný jeho žádost jako zjevně nedůvodnou zamítl, neboť neshledal v žalobcových tvrzeních ničeho, co by bylo možno podřadit pod azylově relevantní důvody – snaha o legalizaci pobytu nemůže být relevantním důvodem pro udělení azylu v České republice. Stěžovatel ve Vietnamu žádné potíže se státními orgány neměl. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, ve které pouze citoval § 3 odst. 3, 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46, § 47 odst. 1 správního řádu a § 12 zákona o azylu, který měl žalovaný při svém rozhodování o stěžovatelově žádosti o azyl porušit. Přitom odkázal na to, co vypověděl při pohovoru s orgány Ministerstva vnitra. Krajský soud žalobu zamítl, přičemž konstatoval, že stěžovatel v žalobě neuvedl žádné konkrétní důvody, jež by vzbuzovaly pochybnosti o jeho výpovědi, dospěl tedy k závěru, že žalobce (stěžovatel) neopustil Vietnam z důvodů pronásledování za uplatňování politických práv nebo z důvodu odůvodněného strachu u pronásledování z důvodu rasy, náboženství nebo politického přesvědčení – žalovaný podle názoru soudu ve svém rozhodnutí nepochybil, pokud hodnotil žádost stěžovatele jako zjevně nedůvodnou. Rozsudek byl stěžovateli doručen 30. 3. 2005, ten jej napadl kasační stížností dne 6. 4. 2005.

Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a je přípustná, neboť míří na právní posouzení věci krajským soudem (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti a na základě řádně a přípustně uplatněných kasačních důvodů (§ 109 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“). Předně Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel nyní napadá rozhodnutí krajského soudu proto, jak posoudil možnost udělení humanitárního azylu stěžovateli; k tomu je však možno pouze uvést, že tato námitka nebyla v řízení před krajským soudem vůbec součástí žalobních bodů, a to ani v jakkoliv obecné podobě. Krajský soud se tedy otázkou možnosti stěžovateli udělit humanitární azyl nezabýval a nemohl tak ani učinit. Poněvadž ve správním soudnictví je soud vázán rozsahem a důvody žaloby (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), lze účinně v řízení o kasační stížnosti namítat pouze to, co již stěžovatel učinil předmětem soudního přezkumu (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Nepřípustnou je námitka, která nebyla v řízení před krajským soudem uplatněna, ač v tom stěžovateli nic nebránilo. Touto námitkou se tedy Nejvyšší správní soud jako nepřípustně uplatněnou zabývat nemohl. Obdobně platí, že stěžovatel formuloval svou žalobu jako zcela obecné podání, které při vyšší míře přísnosti mohl krajský soud odmítnout jako zcela nezpůsobilé projednání, proto nyní v kasační stížnosti nemůže stěžovatel nově uvádět skutečnosti o strachu z politické organizovanosti, neexistence svobody slova, porušování lidských práv, aniž by rovněž byl konkrétně individualizoval tato tvrzení na své postavení již v řízení správním a v řízení před krajským soudem.

Pokud jde o námitku mířící na právní posouzení věci, totiž, že stěžovatel splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, a že tedy krajský soud věc

nesprávně právně vyhodnotil, tento názor Nejvyšší správní soud nesdílí. Skutkové okolnosti odchodu z Vietnamu stěžovatel jasně popsal ve svém pohovoru uskutečněném dne 12. 10. 2004, přičemž se v žádném případě nezmiňoval o nějakých politických aktivitách. Základní podmínkou pro udělení azylu je totiž pronásledování ze strany státních orgánů, kterým se rozumí podle zákona o azylu (§ 2 odst. 6 ve znění účinném v době rozhodování žalovaného) ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna úřady v zemi původu žadatele o azyl nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovýmto jednáním. Pokud stěžovatel v průběhu správního řízení konzistentně uváděl, že zemi svého původu opustil jako turista, chtěl Českou republiku navštívit, ve své vlasti sice neměl stálé zaměstnání, avšak těžkosti ekonomické nebyly příčinou jeho odchodu v roce 1998 z Vietnamu, jako hlavní důvod podání žádosti o azyl pak uvedl správní vyhoštění a snahu legalizovat pobyt na území České republiky, pak v takovýchto tvrzeních nelze shledat jakýkoliv prvek poukazu na přímé či nepřímé pronásledování ze strany státních orgánů země původu. Skutečností je, že jedinou motivací stěžovatelovou byla snaha legalizovat pobyt na území České republiky, kde nějakou dobu podnikal, poté se jeho pobyt stal nelegálním a bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění. Krajský soud tedy aplikoval správnou právní normu (zákon o azylu § 16 odst. 1 písm. g/), přitom nesprávnosti se nedopustil ani při výkladu tohoto ustanovení.

Poněvadž krajský soud věc posoudil po právní stránce správně, Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na rozhodnutí ve věci samé nebylo třeba rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel právo na náhradu nákladů řízení nemá, neboť nebyl v řízení úspěšný, žalovanému podle soudního spisu žádné náklady nevznikly, proto bylo rozhodnuto, že se mu jejich náhrada nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu